

наше
фентезі

Ольга Войтенко

У СВІТЛІ
СВІТЛЯКІВ

книга перша
НА ПОРОЗІ НОЧІ

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

Чи можна відшукати світло навіть тоді, коли здається, що навколо лише холод і пільма? Що станеться, якщо зникне світло? Інтернет? Зв'язок?

Комусь, як Єві-Лізі, доведеться відкласти планшет і вперше за багато років вийти на вулицю. Комусь, як Тімові, полишити книжки і стати провідником. Комусь, як

Максові, заново шукати у темряві самого себе. А можливо, усі вони відкриють для себе світ, сповнений краси, дружби, несподіванок і такого живого, не електричного світла.

Але міста, країни, планета? Що, як і вони залишаться без світла, інтернету і зв'язку? Про це — у першій книзі трилогії Ольги Войтенко «У світлі світляків».

© Ольга Войтенко, текст, 2019
© Ана Годісь, обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-625-1

Єва-Ліза сиділа в кріслі з планшетом у руках, шукаючи щось цікаве серед нескінченних просторів інтернету. Вона затримала погляд на зображенні вечірнього мегаполіса, що світився вогнями, заклала за вухо пасмо світлого волосся й продовжила пошуки.

Інтернет був її життям — вона знаходила там кіно та серіали, розглядала фотографії з усього світу і деколи спілкувалася з іншими користувачами під вигаданим іменем. Шукала в *Google* те, що її цікавило, або відкривала *Instagram* і роздивлялася красивий одяг, світлини знаменитостей, міст і країн. Вона точно знала, коли вмикаються й вимикаються вогні Ейфелевої вежі, скільки електрики потрібно, щоб сяяв нічний Лас-Вегас, і скільки хмарочосів Нью-Йорка підсвічують для того, щоб у них не врізався літак. Такий у Єви-Лізи був спосіб подорожувати, і такі факти цікавили її найбільше.

Сама ж вона ніколи не виходила надвір і ніколи не дивилась у вікно. Що там могло бути цікавого? Звичайнісінькі будинки, якісь дерева, паркани, галасливі дітлахи з сусідніх вулиць, облізлі коти і нудні сусіди. А ввечері цілковита пітьма й один лише мерехтливий ліхтар на квартал (плафони на ліхтарнях іноді міняли, але їх розбивали переважно першого ж дня). Кого все те може цікавити, якщо тут, у планшеті, величезний яскравий і захопливий світ!

Єва-Ліза зовсім не читала паперових книжок, навіть у руках їх ніколи не тримала. Навіщо це? Адже на планшеті можна дивитися анімацію, фільми, серіали, можна послухати ті ж таки аудіокнижки через навушники... Можна, врешті, взагалі не читати книжок — це ж так несучасно!

До того ж Єва-Ліза не ходила до школи. Її батьки були переконані, що вона не почує нічого цікавого від учителів, які навіть не вміють досконало користуватися пошуковими системами і змушують дітей писати на папері! Неймовірно — писати! Ручкою! На папері! Та це ж просто в голові не вкладається! Навіщо? Коли давно вже можна швиденько все надрукувати за допомогою клавіатури і навіть не вчитися правопису, розумний комп'ютер виправить усі помилки й сам.

Єва-Ліза ніяк не могла зрозуміти, як узагалі можна відвідувати оті нудні уроки і сидіти по кілька годин, просто щось слухаючи і шкрябаючи в зошиті слова. Це знову таки несучасно, і до того ж давно вже можна обходитися без цього! Є купа онлайн-лекцій

і навіть цілі онлайн-університети, отже, можна вивчити будь-що, не виходячи з кімнати.

Також Єва-Ліза ніколи не спілкувалася з дітьми на вулиці. Задля чого? Вони ж нічогісінько не розуміють у житті, у декого з них навіть планшета свого немає! Куди взагалі дивляться їхні батьки? Тато купив Єві-Лізі планшет, коли їй було п'ять років, і відтоді він став для дівчини вчителем, інформатором і другом. Та що там, він став для неї цілим світом!

На другому поверсі їхнього дому був величезний поліекран, що півколом огортав більшу частину стін і стелі великої зали. Він виконував для мами ту саму функцію, що для Єви-Лізи планшет. Перед ним жінка перебувала майже весь час від ранку й до пізнього вечора.

Деколи Єва-Ліза і мама сідали разом на величезному шкіряному дивані й кожна дивилася щось своє, не дарма ж таки хтось винайшов навушники. Цими довгими мовчазними годинами вони почували справжнє сімейне єднання. Адже не всі мами приділяють своїм дітям так багато часу.

Батько теж мав свого «друга», це був смартфон. Вони постійно обговорювали якісь важливі теми та ухвалювали зважені рішення. Коли батько був удома, він щохвилини щось комусь надсилав, диктував або відповідав на дзвінки.

У їхньому всуціль білому домі ніхто не готував їжі — її замовляли або підігрівали в мікрохвильовці. Ніхто не мив посуд, адже була посудомийна машина, ніхто не прибирав, адже був розумний пилосос. А ще

ніхто і ніколи не приходив до них у гості. Щоправда, іноді був гостьовий день, тоді мама, вивівши відеочат на екрани, спілкувалася зі своїми подругами. Так вони обговорювали новини, серіали і різні цікавинки. Але, крім цих днів, ніхто сторонній до них не навідувався, навіть віртуально.

Отак щасливо і жили Єва-Ліза, мама, а деколи й тато — коли був удома. І нічого, що сусіди ніколи не стукали до них у двері, нічого, що їм ніколи не приносили газет і вітальних листівок. І геть пусте, що вони ніколи не виходили надвір під мокрий дощ, рвучкий вітер і холодний сніг. Бо кому це, зрештою, взагалі потрібно?

Світ став іншим, відколи винайшли перший комп'ютер, інтернет, смартфон, і люди змінилися разом з ним. А Єва-Ліза та її родина належали саме до тих людей, які йшли в ногу з часом і влаштовували все так, щоб жилося якомога комфортніше і зручніше. Зайві зусилля та набридливе спілкування були їм ні до чого.

Але цього дня все змінилося... (як полюбляли колись писати в паперових книжках, яких Єва-Ліза не читала). І навіть не «цього дня», а «цієї миті»! Як це зазвичай буває — саме тоді, коли на це ніхто не чекав. Утім, ніхто й ніколи не чекає несподіваних змін. Та ще й таких, що сталися цієї миті у домі Єви-Лізи.

А сталося ось що:

Світло

вдома

нервово